

мята е бѣдна и гѣсто населена. Въ нѣкои мѣста има обичай, щомъ съгледатъ отдалечъ, че идатъ чужденци гости, да имъ свирятъ съ рогъ. който дава приятенъ отгласъ изъ усойтъ и дълбокитѣ долини. Ето и тукъ на картината отиватъ виждате какъ едно м мченце надува рога, за да поздрави пѣтника - англичанинъ, който полека се изкачва низъ планината.

Швейцария е републиканска държава. Управлението ѝ е републиканско. Швейцарцитѣ нѣматъ князь или царъ, а се управляватъ сами; и се управляватъ много добрѣ като си избиратъ измежду си хора за управители. Тамъ всички граждани се радватъ на голѣма свобода и затова напредватъ и въ наука и въ търговия, и живѣятъ миренъ и приятенъ животъ. Въ всѣки по-голѣмъ градъ Швейцарцитѣ иматъ висше училище — университетъ

Въ Швейцария живѣятъ три народности: французи, нѣмци и италянци, но всички наричатъ себе си съ гордостъ швейцарци, защото сж граждани на една държава, прославена въ цѣль свѣтъ по своята свобода, по своя редъ и по почитание на законитѣ и отъ управители на страната и отъ обикновени граждани. И французинътъ и нѣмецътъ и италиянецътъ се считатъ тамъ синове на едно и сѣщо отечество, за свободата и напредъка на което всички правятъ еднакво жертви. Приятно е да прѣкара човѣкъ нѣколко врѣме въ една такава хубава и свободна страна! Много наши българи младежи отиватъ тамъ да се учатъ въ по-високи училища, и се връщатъ отъ тамъ съ най-приятни спомени. Щастливи ще бѣдатъ ония отъ малкитѣ ни четци, които нѣкога биха могли да видятъ тая земя на рѣдка красота!

Малкото Кутре*).

(Приказка — за деца).

Имало едно врѣме единъ бѣденъ кошничаръ. Той ималъ жена и седѣмъ дѣци, сѣ момченца. Дѣцицата му били едно отъ друго по-малки, ала най-малкото, когато се родило, не било по-голѣмо отъ човѣшки прѣстъ, та го нарекли Кутре. Слѣдъ врѣме Кутрето поотраснало малко, но името му останало. Кутре било, наистина, малко човѣченце, но твърдѣ умно и хитро, и съ това надминавало своитѣ братя, макаръ тѣ да били по-голѣми и посилни отъ него.

Кошничарътъ живѣлъ мирно и тихо съ жена си и дѣцата си, ала по едно врѣме кошничарскиятъ занаятъ отпадналъ; зеръ, той не е като другитѣ занаяти, като хлѣбарския или касапския, да речемъ. Отъ друга страна настанала скѣпия, та кошничарътъ и жена му се слисали и незнаели какъ ще прѣхранятъ себе си и седѣмътѣ малки гърла, седѣмътѣ

малки момченца, които били цѣли гладничета: кога сѣднатъ на трапезата, всичкото изтрѣбватъ и пакъ не могатъ да се наситятъ.

Мислилъ кошничарътъ, мислила жена му, и една вечеръ, когато дѣцата изпозаспали, тѣ се заприказали и рѣшили да зематъ дѣцата на утрото, да ги заведатъ въ гората и тамъ да ги оставятъ, та каквото имъ Богъ даде. Всичкитѣ дѣца спали и ни едно не чуло разговора имъ, чулъ го само Кутрето, което се присторило че спи. Станало му мѣчно, тежко за братчетата и почнало да мисли, какво да стори, та да ги избави. Мислило, мислило, най-сетнѣ измислило, макаръ да не спало цѣла нощъ.

Още рано-рано сутринъта Кутрето излѣзло отъ кѣщи, отишло на рѣката, напълнило си джебоветѣ съ малки бѣли камъченца и пакъ се върнало. На братчетата си то не казало нищо отъ това, което чуло прѣзъ нощта. И тъй, родителитѣ се приготвили и тръгнали къмъ гората заедно съ дѣцата си,

*) Тая приказ. а е свободенъ прѣводъ отъ нѣмската приказка: „Der kleine Däumling“ отъ прочутия приказвачъ Бехшайнъ, чиито приказки сж прѣведени почти на всички езици.